

*önmagadra látsz most, a nyolc felől elindult,
de az ég felé tartó makulátlan egységben.
máxfél melled tápláló, életben tartó anyag,
gyermeket, férfiletem éltető táperőd,
családként fogja egybe déli ablakunk alatt
azt a ragyogó virágligetet.*

MEZEI GÁBOR

[légüres_reggel]

—

berendezni, mondanád, berendezni a napot. átlépkedsz a folyosón, hátadon végig tompuló nyomás, a falak közt sötét anyag. sűrű és érinthető. megfigyelhetetlen, súlya a némaságé

—

a vénák némasága a falak ernyedő párhuzamosában. a nyelv zsibbadtsága az első szó előtt. a hang önakarata a torok lassan táguló redői között. azt mondja helyetted, üres veled a reggel

—

tömör nélküled, húz a föld. felülnél, súlyod hűvös hátadban. lefelé úszó, víz alatti hó. a hallgatás hangjai körül idegen a levegő teste

—

a fül légüres járataiban megköt a szemcsés feketeség, tömegét hallod az érzékek oldódó határain. területeik mélyszerkezetében, az undor pillérei és az élvezet boltívei között fel-nevetsz valahol, zúg a vér

—

valahol megszédülsz, odabent, a kavargó, zavaros folyadék kristályainak hirtelen kelt pengéséből olvad össze a mondat, szavak halk torlasza, a vákuumtól áramló hangtalanságban. könnyen bomló kagylók lebegnek egyre melegebb folyóvízen

[pontatlan_alkonyat]

–

átmenetileg vagy itt. az ablak feszülő táblái, iránytalan némaságuk alatt a hajótlan folyó színtelen ívei. keretet festesz, mire körbeérsz, felpattogzik a tompa felszín. a vízerek folyton langyos pangása felett a festék vastos olaja. az álló folyó. a fény zsibbadt, életlen szilánkjai

–

a meder körkörös lejtése, a híd oldódó lábánál kéthetente ugyanaz a kalap. az ártér oszló határain jól ismert kavargás, fáradtságod ritkul a víz ernyedő ráncai helyett. még száraz alatta a tegnapi pad, bőrének szilárd buborékaiban sótlan, édes a pára

–

a festék sűrű felszínén ecsetcsíkok, a szemmozgás rendszeres szinuszgörbéi között váratlan ujjlenyomat. a mozdulatlanság üres helyén olvashatatlan, apró vágások. szétszabdalt körvonalak, keringésed elégtelen sodrása, a szív tömör csomója. a legbelső, folyékony süiketség

–

koncentrikus körök a pontatlan alkonyatban. középen eltűnő kavics, az állandó hullámok dermedt karimái. nézed őket egy pillanattal. a folyó alján egy réteg alvadt víz, soha meg nem moccan